

[Christiani.]

ninger er blevet tilstrækkelige. Rentetilskudet derimod lægger Beslag paa Kilder af en helt anden Art og virker derfor dels — som fremhævet — almisseeagtigt, dels haardt belastende dem, der skal fremskaffe de nødvendige Beløb.

Naar der spørges, hvorfor særlig Landbruget skal være rentabelt, vil jeg svare: Fordi vort Folks Økonomi og Beskæftigelsesmuligheder nu engang hviler paa Landbrugets Rentabilitet. Men dette udelukker jo ikke, at en Del andre kriseramte Erhverv kan have Krav paa Støtte, og Forslag i saa Henseende vil derfor ogsaa møde en tilsvarende Interesse og Forstaaelse fra min Side.

Thomsen: Den højtærede Statsminister var i sin Tale saa venlig at rette nogle Ord til mig, Ord, der i Realiteten var et Svar til Landbrugernes Sammenslutning. Den af L. S. udarbejdede Landbrugsplan undsaa Statsministeren sig ikke ved at kalde Fantasterier — det er altsaa Svaret, Landets Statsminister har til en landsomfattende Organisation og til et Landbrug, der paa Grund af Statsstyrets Overgreb og Misgreb er ude i en tilsyneladende haabløs Situation! Men var det Arbejderens Svar til Bonden? For Arbejderens Skyld forhaabentlig ikke. Naturligvis, det er en Smagssag, om den Haan, der blev lagt for Dagen, forstærkedes gennem den Tilsnigelse, som Statsministeren gør sig skyldig i ved at give det Udseende af, at L. S. forlanger de i Planen paaapegede Foranstaltninger gennemført i deres Helhed. I min Tale sagde jeg udtrykkeligt — det fremgaar da ogsaa med al ønskelig Tydelighed af Planen —, at der kun peges paa forskellige Muligheder, og det gøres for at afværge det sædvanlige Svar fra Lovgivningsmagten gaende ud paa, at det, der foreslaas, er uigennemførligt.

Landmændene maa selv gøre noget for at overvinde Krisen, sagde Statsministeren. En saadan Udtalelse tyder ikke paa, at Landets største Embedsmand aner, hvor der lides og strides i smaa og store Landbrug for at holde Hjemmene oven Vand. Landbruget maa selv vise Vej ud af Uføret, sagde Statsministeren videre, og det samme er blevet fremhævet Gang paa Gang fra mange forskellige Sider. Ja, det er netop, hvad Landbrugernes Sammenslutning nu, som for øvrigt tidligere, har gjort, og Sammenslutningen fortjener virkelig ikke Haan og Utak for det udførlige og saglige Arbejde, der foreligger.

Vi agter ikke, selvfølgelig ikke, at trække vor Dagsorden tilbage, vi ønsker konstateret, hvem der her i Tinget, naar det kommer til Stykket, vil støtte Landbruget i dets retfærdige og, som jeg har fremhævet, beskedne Krav.

Igen i Dag sang den højtærede Indenrigsminister en Lovsang over det aabenbart — det mener han da selv — geniale Regeeringsforslag om Rentetilskud, som Ministeren fremsatte i Fjor. Ministeren anker over, at vi fra vor Side ikke støttede dette Forslag, men for det første var det nu ikke værd at støtte, og for det andet var Kvaliteten af en saadan Art, at selv Ministeren efter første Behandling begravede det i et Udvalg — mere Livskraft var der altsaa ikke i det geniale Forslag! Og hvad gik saa det Forslag ud paa, som Ministeren selv, men ingen andre, saa vidt man kan forstaa, berømmer — og det trænger i Sandhed til at roses! Det bød paa Tilskud i Lighed med det nu forelagte, Tilskud til Betaling af Renten af den Gæld, der overstiger den halve Ejendomsskyld, men Tilskuddet skulde halveres ved en Forrentningsprocent af 2½, og det skulde helt bortfalde ved en Forrentning af 3½ pCt. Ministeren maa undskylde; hvis han tror, at Landbruget falder paa Maven for en saadan Genialitet, kommer han virkelig til at tro om igen. Vil det da aldrig gaa op for Ministeren, at det ikke er Tilskud, Landbruget er ude om? Vi kræver — vi tigger ikke — om Ligestilling med det øvrige Samfund, det er det og intet mere eller mindre, vi ønsker.

Ministeren, der aabenbart mener, at han er den ypperste Repræsentant for Parlamentarisme og Frisind, oplyste, at det for ham var en Lidelse i det Kvarter, den parlamentariske Forretningsorden lever menige Medlemmer, at høre paa en Modstander. Alligevel giver Ministeren mig Anledning til igen at tage Ordet ved at stille mig Spørgsmaalet: Hvordan lader det sig gøre at sænke Renten, uden at Obligationskurserne stiger? Spørgsmaalet har ikke synderlig stor praktisk Interesse, efter at Kurserne er i Nærheden af Pari, og efter at Ministeren i Løbet af et Aar paa denne Konto har været med til at forære Kapitalen 600 Mill. Kr. Nej, det, der har Interesse ude i Landet, og det, som Husmændene, som Ministeren har animeret til at trampe i Gulvet, det, som ogsaa vi interesserer os for, er, om der paa Rigsdagen virkelig er Vilje til at gennemføre, skal vi sige, en radikal Rentesenkning og ikke kun Tilskud. Maaske Ministeren vil være venlig fra denne Talerstol at fortælle, hvordan han stiller sig til